

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze v senátě složeném z předsedy JUDr. Luboše Vrby a soudců Mgr. Bc. Viktora Macha a JUDr. Alexandra Károlyiho ve veřejném zasedání konaném dne 14. října 2021 projednal odvolání obžalovaného [REDACTED], narozeného [REDACTED] podané proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 22. 7. 2021, sp. zn. 63 T 4/2021,

a rozhodl takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. e), f), odst. 2 tr. ř. se napadený rozsudek **zrušuje** toliko ve výroku o trestu odnětí svobody a způsobu jeho výkonu, a dále ve výroku o nemajetkové újmě a podle § 259 odst. 3 tr. ř. se **znovu rozhoduje** tak, že se

obžalovaný

[REDACTED], narozený [REDACTED] v [REDACTED] trvale bytem nám. [REDACTED]
[REDACTED], nyní ve výkonu vazby ve Vazební věznici v [REDACTED]

podle § 168 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku

odsuzuje

k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **6 (šesti) roků**.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se obžalovaný pro výkon trestu zařazuje do **věznice s ostrahou**.

Podle § 228 odst. 1 tr. ř. je obžalovaný povinen nahradit společně a nerozdílně s již odsouzeným [REDACTED] nar. [REDACTED] poškozené [REDACTED] nar. [REDACTED] bytem [REDACTED] [REDACTED] nemajetkovou újmu v částce [REDACTED] Kč za způsobené duševní útrapy a poškozené [REDACTED] nar. [REDACTED] bytem [REDACTED]

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED]

██████████, ██████████, nemajetkovou újmu v částce ██████████ Kč za způsobené duševní újmy.

Jinak zůstává napadený rozsudek nezměněn.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 22. 7. 2021, sp. zn. 63 T 4/2021 byl obžalovaný ██████████ uznán vinným pod bodem 1. a 2. zločiny obchodování s lidmi podle § 168 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. d) tr. zákoníku a pod bodem 2. ještě pomoci ke zločinu pohlavního zneužití podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku k § 187 odst. 1 tr. zákoníku. Výše uvedených jednání se měl dopustit podle zjištění soudu prvního stupně obžalovaný tím, že:

1. v přesně nezjištěné dny v období nejméně od měsíce ██████████ 2020 do měsíce ██████████ 2020, zpravidla v místě jejich bydliště na adrese ██████████ v ██████████, okres ██████████, za účelem získání neoprávněného finančního prospěchu pro uspokojování potřeb svých a ostatních členů domácnosti, opakovaně, v přesně nezjištěném větším množství případech, s četností někdy až ██████████ do týdne, přesvědčil svou dceru poškozenou nezletilou ██████████ narozenou ██████████ jejíž věk znal, aby šla do místa bydliště již pravomocně odsouzeného ██████████ narozeného ██████████ na adrese ██████████ v ██████████ a to s vědomím, že tam s ním bude mít pohlavní styk za úplatu, přičemž po jejím návratu od ní inkasoval peníze, které jí za uskutečněné pohlavní styky s ním odsouzený ██████████ předával, a to zpravidla ve výši od 1 500 Kč do 2 000 Kč,

2. v přesně nezjištěné dny v období nejméně od druhé poloviny měsíce ██████████ 2020 do počátku ██████████ za účelem získání neoprávněného finančního prospěchu pro uspokojování potřeb svých a ostatních členů domácnosti, ve ██████████ případech přesvědčil svou dceru poškozenou nezletilou ██████████ narozenou ██████████ jejíž věk znal, aby šla do místa bydliště odsouzeného ██████████ narozeného ██████████ na adrese ██████████ v ██████████ a to s vědomím, že tam s ním bude mít pohlavní styk za úplatu, kdy poškozená v ██████████ případech od něho poté, co jí opakovaně osahával v oblasti prsou a rozkroku, obdržela 500 Kč, které po návratu domů předala nevlastní matce ██████████ která ani v jednom případě předem nevěděla, za jakým účelem u odsouzeného ██████████ byla.

2. Za tato jednání byl obžalovanému uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání sedmi let, kdy pro výkon uloženého trestu byl zařazen do věznice s ostrahou a dále obžalovanému byl uložen trest propadnutí věci, a to mobilního telefonu se SIM kartou a v neposlední řadě bylo rozhodnuto o náhradě škody tak, že obžalovaný je povinen nahradit poškozené ██████████ způsobenou nemajetkovou újmu ve výši ██████████ Kč a nezletilé poškozené ██████████ způsobenou nemajetkovou újmu ve výši ██████████ Kč.
3. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný odvolání, a to prostřednictvím svého obhájce, které následně bylo i doplněno. Obžalovaný napadá rozsudek ve všech výrocích. Pokud jde o procesní pochybení, namítá, že nebyla provedena kontrola facebookové komunikace a telefonu ██████████, kdy obžalovaný se hájí tím, že děti k ██████████ posílala především ona. To ostatně vypovídá i svědek ██████████. Obžalovaný je přesvědčen, že ██████████ po celou dobu vyšetřování ovlivňovala ██████████ a ██████████, aby vypovídaly tak, jak ona chce, aby od sebe odvrátila pozornost, přičemž je třeba poukázat na to, že této obhajobě nasvědčují výpovědi svědků ██████████ a ██████████. Obžalovaný dále namítá, že při hlavním líčení nebyla podrobně čtena facebooková komunikace a telefonická komunikace SMS. Stejně tak byly neúplně přečteny

Shodu s prvopisem potvrzuje ██████████

výpovědi svědků [REDAKCE] a [REDAKCE]. Obžalovaný dále namítá, že pokud svědkyně [REDAKCE] při svém výslechu jednoznačně uvedla, že využívá svého práva a proti otci vypovídat nebude, pak z její výpovědi nelze činit žádné závěry a tato výpověď neměla být ani čtena. Při hodnocení věrohodnosti svědkyně [REDAKCE] soud prvního stupně pominul důležité skutečnosti, které svědčí v neprospěch její věrohodnosti, zejména jde o to, že tato svědkyně měla problémy ve škole, jako nezletilá požívala alkohol, utekla z [REDAKCE] a podle obžalovaného si dobrovolně tzv. zvolila život v šedé zóně. Obžalovaný rovněž odkazuje na výpověď svědka [REDAKCE], který popisuje, že děti byly u [REDAKCE] kouřily, přičemž [REDAKCE] tam vůbec nebyl a pily alkohol. Svědek rovněž vypověděl, že u [REDAKCE] byl s kamarádem [REDAKCE] [REDAKCE], jehož si [REDAKCE] ihned přidala do přátel na facebooku a pak mu psala nějaké nemravnosti. Obžalovaný k tomu dodává, že takto se chovala i k jiným lidem. Má za to, že její výpověď není věrohodná a nemůže vyvrátit obhajobu obviněného. Obžalovaný dále ještě doplnil své odvolání těsně před veřejným zasedáním o další skutečnosti, kdy odkazuje na výpověď svědka [REDAKCE], který uvádí, jak se u [REDAKCE] děti chovaly, popisuje i to, že znalecké posudky, které byly vypracovány na nezletilé děti [REDAKCE] u Okresního soudu ve [REDAKCE] v trestní věci tam obžalované [REDAKCE] hovoří o tom, že výpovědi dětí nejsou pravdivé. Nalézací soud toto nezal absolutně v potaz při hodnocení věrohodnosti svědkyně [REDAKCE] [REDAKCE]. Obžalovaný namítá, že soud prvního stupně nepřihlédl k facebookové komunikaci mezi nezletilým [REDAKCE] a babičkou [REDAKCE]. Poukazuje na jím předložené listiny, které svědčí o problémech, které [REDAKCE] v minulosti měla a tím pádem je snížena její věrohodnost. Poukazuje i na fotokopie SMS zpráv mezi [REDAKCE] a [REDAKCE], kdy měla uvést, že jí táta neprodává. Poukazuje na to, že telefon obžalovaného používaly děti včetně [REDAKCE] a [REDAKCE] že ho nechával často volně. Obhájce poukazuje také na skutečnost, že nelze jednání kvalifikovat podle § 168 odst. 3 písm. d) tr. zákoníku, tedy, že čin měl být spáchán v úmyslu, aby bylo jiného užito k prostituci, kdy trestní zákoník *expressis verbis* prostituci nedefinuje a z tohoto důvodu se obhájce domnívá, že takto by nemělo být jednání obžalovaného posuzováno. Výklad prostitute předpokládá poskytování pohlavního styku za úplatu více mužům, kdy dle názoru obhajoby vyplývá, že poškozenou považoval odsouzený [REDAKCE] za svou milenkou, ale určitě jí nepovažoval za prostitutku, které za služby platí, proto tato kvalifikace není správná. Obžalovaný navrhuje, aby napadený rozsudek byl zrušen, věc vrácena soudu prvního stupně, případně aby odvolací soud obžalovaného sám zprostil obžaloby.

4. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací z podnětu podaného odvolání obžalovaným podle ustanovení § 254 odst. 1 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání i správnost postupu řízení, které jím předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, k vadám, které nejsou v odvolání vytýkány odvolací soud přihlížel jen pokud měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo odvolání podáno. Vrchní soud v Praze zkoumal, zda nedošlo k porušení práva obžalovaného na obhajobu a zda soud prvního stupně řádně opatřil veškeré potřebné důkazy, které následně podle § 2 odst. 6 tr. ř. vyhodnotil.
5. Je třeba zdůraznit, že většina skutečností, které jsou napadány v odvolání obžalovaného, se zabývá zejména věrohodností výpovědi poškozené [REDAKCE] a i dalších slyšených svědků, když právě z těchto výpovědí nalézací soud jednoznačně čerpal a dále také samozřejmě i z listinných důkazů a znaleckého posudku vypracovaného ve věci. Pokud se jedná o hodnocení výpovědi jednotlivých svědků, zejména svědecké výpovědi poškozené [REDAKCE], s tím se ve svém rozsudku dle názoru odvolacího soudu řádně nalézací soud vypořádal, když

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

uzavřel, že poškozená je věrohodnou svědkyní. Stejně tak i další slyšení svědci, o které opřel nalézací soud svůj výrok o vině. Odvolací soud se plně ztotožňuje s tímto hodnocením, logicky se vypořádal nalézací soud i s námitkami obžalovaného, které byly zmíněny již při jeho obhajobě u hlavního líčení. Je třeba zdůraznit, že hodnocení důkazů je výsadním právem soudu prvního stupně, který důkazy provádí a poté hodnotí. Pokud přitom nalézací soud postupuje důsledně dle ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř. a jeho argumenty nejsou v rozporu se zásadami obecné logiky, nelze proti takovému hodnocení důkazů nic namítat, tak je tomu i v tomto případě, kdy odvolací soud dospěl k závěru, že skutková zjištění soudu prvního stupně jsou zcela správná. Odvolací soud se pouze neztotožnil s výrokem o výši uloženého trestu a o nemajetkové újmě, a z tohoto důvodu zrušil pouze tyto výroky a znovu o nich rozhodl.

6. Vrchní soud v Praze se musel vypořádat i s námitkami obžalovaného, které namítaly procesní pochybení, a dospěl k jednoznačnému závěru, že k žádnému procesnímu pochybení ze strany nalézacího soudu, ale ani ze strany orgánů činných v trestním řízení, konkrétně Policie ČR, nedošlo. Obžalovaný napadá zejména výpověď nezletilé poškozené [REDAKCE] která byla vyslechnuta v přípravném řízení, kdy nutno dodat, že procesně správně a její výpověď následně byla podle § 102 odst. 2 tr. ř. správně procesně přečtena u hlavního líčení. Obžalovaný se domníval, že pokud poškozená řekla, že nebude vypovídat ve vztahu ke svému otci, ale vypovídala k obž. [REDAKCE] tak její výpověď dle názoru obžalovaného neměla být vůbec čtena, protože z ní nelze činit žádné závěry. Odvolací soud se seznámil s touto výpovědí nezletilé poškozené, učiněnou v přípravném řízení, kdy tato výpověď splňovala všechny náležitosti, včetně účasti obhájce obžalovaného a samozřejmě i účasti pracovníka OSPODu. Na začátku tohoto výslechu byla poškozená řádně v souladu s trestním řádem poučena, a tato uvedla, že bude toliko vypovídat ve vztahu k obžalovanému [REDAKCE] a nikoliv ve vztahu k obžalovanému, tedy svému otci. Odvolací soud po seznámení se s tímto výslechem zcela jednoznačně dospěl k závěru, že i z obsahu tohoto výslechu je zjevné, že pokud jen částečně poškozená dospěla k závěru, že její odpověď by mohla směřovat k jejímu otci, odmítla na konkrétní otázku odpovědět. Navíc celý výslech byl velmi korektně veden tím směrem, že se policejní orgán dotazoval pouze na to, co se odehrávalo u odsouzeného [REDAKCE]. Odvolací soud je toho názoru, že zcela zjevně z dikce zákona, konkrétně ze znění § 100 odst. 1 tr. řádu, zejména ve větě za středníkem vyplývá, že právě s takovou situací trestní řád počítá, tedy s takovou, že obviněných je více a svědek je v uvedeném poměru jen k některému z nich, v tomto případě poškozená ke svému otci, má tedy v tu chvíli právo odepřít výpověď stran jiných obviněných, v tomto případě [REDAKCE] jen tehdy, nelze-li odloučit výpověď, která se jich týká od výpovědi týkající se obviněného, k němuž je svědek v tomto poměru. Dle názoru odvolacího soudu zcela jednoznačně v této chvíli šlo oddělit výpověď týkající se obviněného [REDAKCE] s výpovědí, k němuž svědkyně odmítla vypovídat, tedy ve vztahu ke svému otci. Orgány činné v trestním řízení tedy postupovaly správně z hlediska této výpovědi a tato výpověď byla následně správně procesně čtena u hlavního líčení a je zjevné, že z ní mohl nalézací soud toliko vycházet. Nutno dodat, že z této výpovědi vycházel v tom směru a rozmezí, tedy z toho, co se mělo odehrávat u již odsouzeného [REDAKCE] ve vztahu k poškozené [REDAKCE]. To, jakým způsobem se [REDAKCE] ocitla opakovaně u [REDAKCE], vypověděla právě druhá svědkyně poškozená [REDAKCE] a z této její výpovědi také nalézací soud vyšel v tom směru, jak se ocitla poškozená [REDAKCE] u [REDAKCE], když ona sama o tom odmítla vypovídat. Pokud jde o další námitky ohledně procesního postupu nalézacího soudu, i ty jsou dle odvolacího soudu naprosto liché. Obhajoba vytýká nalézacímu soudu, že neprovedl kontrolu facebookové komunikace, že

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

řádne tato nebyla podrobne ctena, jak facebooková komunikace, tak telefonická komunikace a zároveň byly neúplně přečteny i výpovědi svědků [REDACTED] a [REDACTED]. Odvolací soud měl možnost se seznámit s protokolem o hlavním líčení a z toho je zcela zjevné a patrné, že pokud se týká facebookové komunikace a telefonické komunikace, tak ty byly řádně předloženy podle § 213 odst. 1 tr. ř. a konkrétně k těmto důkazům žádná ze stran nenavrhovala čtení těchto listin. Byly jiné listiny, které byly také předloženy a tam již ať ze strany státního zastupitelství nebo i ze strany obhajoby byla žádost o to, aby bylo postupováno podle § 213 odst. 2 tr. ř., tedy aby tyto listiny byly přečteny, netýkalo se to však zmíněných facebookových komunikací a telefonických komunikací, u kterých teď namítá v odvolání obžalovaný, že nebyly řádně provedeny. Pokud jde o výpovědi svědků [REDACTED] a [REDACTED], ty byly také řádně procesně provedeny u hlavního líčení, kde byly čteny podle § 102 odst. 2 tr. ř. a je zjevné, že obžalovaný se k jedné z těchto výpovědí i vyjádřil, znal jednoznačně její obsah a k druhé neměl žádných námitek. Odvolací soud má tedy za to, že tyto výpovědi byly procesně správně u hlavního líčení provedeny a obžalovaný se měl možnost k nim vyjádřit, což také učinil. Pokud jde o některé další svědky, na které poukazuje obhajoba, ať už je to svědek [REDACTED] či svědek [REDACTED], tak nelze z těchto výpovědí těchto svědků ani vycházet, ale nevycházel z nich ani nalézací soud, protože tyto výpovědi nebyly u hlavního líčení provedeny, kdy nejprve nebyl dán souhlas se čtením těchto výpovědí, následně bylo provedeno další dokazování zejména listinného charakteru a následně se soud dotazoval, zda jsou ještě nějaké návrhy na doplnění dokazování a k výpovědi tyto svědky již nikdo nenavrhoval, ani na nich netrval a nalézací soud dospěl k závěru, že je ani neprovede, tedy že nebude doplňovat dokazování výsledkem těchto svědků a ani to neučinil a ukončil dokazování.

7. Nutno dodat, že pokud jsou zmiňovány další důkazy, které soud měl či neměl provést nebo neprovedl, že ty důkazy, které provedl, řádně i odůvodnil. Jak již bylo řečeno, žádné návrhy stran na doplnění dokazování nebyly a tak se ani soud nemusel vypořádávat s tím, že by zamítal návrhy na doplnění dokazování a následně odůvodňovat, proč nevyhověl návrhům na doplnění dokazování. K ničemu takovému nedošlo, a proto je zbytečné v této chvíli hodnotit, co nalézací soud provedl či neprovedl, kdy to co provedl u hlavního líčení, řádně odůvodnil, následně nic dalšího navrhováno nebylo, takže ukončil dokazování. Z procesního hlediska nemá odvolací soud k postupu nalézacího soudu žádných výhrad.
8. Pokud jde o závěry o vině obžalovaného, zde je nutno dodat, že nalézací soud vyšel toliko zejména z výpovědi [REDACTED] ve spojení s výpovědí [REDACTED] a provedených listinných důkazů, zejména z facebookové komunikace či SMS a dospívá k závěru o jednoznačné vině obžalovaného. Pokud jde o samotnou [REDACTED] a její věrohodnost, zde nutno dodat, že měl nalézací soud možnost tuto vidět u hlavního líčení, přičemž je doménou soudu prvního stupně, aby hodnotil důkazy, které provádí. Nalézací soud měl tedy možnost svědkyni *in natura* pozorovat, jak reaguje na položené otázky. Pokud dospěl k jednoznačnému závěru o věrohodnosti této svědkyně, a to i ve spojení se závěry znaleckého posudku, který v podstatě potvrzuje závěry soudu prvního stupně, že je tato svědkyně věrohodná, tak k tomu odvolací soud nemá žádných námitek. Její výpověď je jednoznačně podepřena právě provedenou komunikací, je podepřena i výpovědí poškozené [REDACTED]. Dle názoru odvolacího soudu i nalézací soud si byl vědom určité problematičnosti osoby [REDACTED], jejíž způsob života vyplývá z rodinné situace, a to že požívá alkohol nebo kouří, dle názoru odvolacího soudu, nemá zásadní vliv na to, zda je či není věrohodná. Ani ze znaleckého posudku, který vypracoval Prof. PhDr. Petr Weiss, Ph.D., DSc. nevyplývalo nic, co by

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED]

znevěrohodňovalo poškozenou [REDACTED] kdy nebyly tímto znaleckým posudkem zjištěny známky lhavosti, sklony ke konfabulaci, záměrnému či účelovému zkreslování informací. Znalec přihlédl i k možnému ovlivnění jinou osobou, kdy však ani tato skutečnost se v žádném případě neprojevila. Jak již bylo řečeno i její výpověď koresponduje právě se zajištěnou rozsáhlou vzájemnou komunikací mezi aktéry, která potvrzuje pravdivost svědeckých výpovědí poškozených, o jejich pohlavních stycích s [REDACTED] za peníze poté, co poškozené k němu za tímto účelem posílal právě obžalovaný [REDACTED]. Velmi podrobně jsou konkrétní zprávy rozebrány nalézacím soudem pod bodem ad 11) napadeného rozsudku a dokreslují to, co se mělo odehrát a o čem vyprávěla poškozená [REDACTED] a [REDACTED]. Pokud jde o skutek, který měl obžalovaný spáchat vůči poškozené [REDACTED] tam se jednoznačně vychází z její výpovědi a z komunikace, o které byla již řeč. Pokud jde o skutek ve vztahu k druhé poškozené [REDACTED] tam lze z její výpovědi vyčíst, co se mělo odehrávat u [REDACTED], a to jakým způsobem se k němu poškozená dostala, a zda to byl právě obžalovaný, který jí tam poslal. To vyplývá zejména z výpovědi [REDACTED] která hovořila o tom, že jednak ví, že tam otec měl posílat její sestru a jednak byla i u toho, když k tomu docházelo. Takže její výpověď, která je brána jako věrohodná, zde doplňuje celý skutkový děj pod bodem ad 2), včetně komunikace mezi oběma obžalovanými a o vině obžalovaného ani v tomto bodě nemá odvolací soud žádné pochybnosti a neměl je ani soud nalézací.

9. Nalézací soud se velmi podrobně zabýval i výpověďmi, o kterých mluví obhajoba, tj. výpověď již odsouzeného [REDACTED] svědkyně [REDACTED] svědka [REDACTED] a podrobně jejich výpovědi rozebírá a hodnotí a dochází k závěrům, že jednotlivé svědecké výpovědi jsou nějakým způsobem limitovány zejména ve vztahu k obžalovanému. Dnes již odsouzený [REDACTED], který prohlásil, resp. u kterého bylo postupováno tak, že byla schválena dohoda o vině i trestu, vypovídal již v postavení svědka a potvrdil, k čemu u něj mělo docházet ve vztahu k poškozené [REDACTED] byť neuváděl, že by jí tam měl posílat obžalovaný [REDACTED]. Pokud jde o to, co se mělo odehrát s druhou poškozenou [REDACTED] toto naprosto odmítl v této své svědecké výpovědi a tato jeho výpovědi byla hodnocena optikou toho, že již byl za toto své jednání pravomocně odsouzen. Pokud jde o výpověď [REDACTED] což je matka obžalovaného, k této výpovědi přistupoval nalézací soud tak, že samozřejmě matka nemá zájem na tom, aby její syn byl odsouzen, a to za takovýto druh trestné činnosti a sama uváděla, že [REDACTED] popřela skutečnost, že by k něčemu podobnému mělo docházet. Soud si byl jednoznačně vědom i této výpovědi a hodnotil jí v kontextu ostatních výpovědí, přesto dospěl k závěru o věrohodnosti poškozené [REDACTED] [REDACTED]. Zde je třeba říci, že tato svědkyně potvrzuje problémy obžalovaného s alkoholem, hovoří o [REDACTED] jako o problémové a mluví také o tom, že otevřela tablet nezletilé [REDACTED] četla komunikaci mezi ní a [REDACTED] a měla za to, že šlo o sex i o návštěvy u [REDACTED] tuto komunikaci s [REDACTED] nerozebírala. Obdobně vypovídal i svědek [REDACTED], ale v podstatě nic konkrétního kromě popisu rodinné situace tak, jak to s manželkou vnímali, nevedl. Ostatní svědecké výpovědi hodnotil nalézací soud tak, že nic zásadního nepřinesly co do relevantních zjištění. Nelze pominout ani výpověď svědka [REDACTED] což byl přítel [REDACTED], který se vyjádřil v tom směru, že věděl, že otec posílá [REDACTED] k [REDACTED] a on na to reagoval tak, že to napsal jejímu otci. Když se to dozvěděl, řešila to i její nevlastní matka [REDACTED], která to oznámila na policii. [REDACTED] se mu měla vyjádřit v tom smyslu, že [REDACTED] po ní chtěl pus, že jí k tomu nutil, a je zjevné i ze zajištěné komunikace, že obžalovanému vyčítal, že umožnil [REDACTED] [REDACTED] aby se stýkal právě s [REDACTED]. Je tedy zcela zjevné, že potvrdil minimálně tu skutečnost, kdo posílal [REDACTED] za [REDACTED] a že k tomu docházelo. Nalézací soud

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED]

hodnotil i samotnou výpověď obžalovaného a je nutno dodat, že podle nalézacího soudu, ale i soudu odvolacího není konzistentní, jeho výpovědi jsou rozporuplné a jeho obhajoba byla následně vyvrácena i provedeným dokazováním. Je tedy jednoznačně patrné, že se nalézací soud vypořádal se všemi provedenými důkazy, hodnotil je řádně a pokud dospěl k závěru o vině obžalovaného skutky, za které jej uznal vinným, tak se s tímto odvolací soud ztotožnil.

10. Vrchní soud v Praze se ztotožnil i s právní kvalifikací, kterou užil nalézací soud, když jednání bylo kvalifikováno tak, že pod bodem 1. obžalovaný spáchal zločin obchodování s lidmi podle § 168 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. d) tr. zákoníku a pod bodem 2. taktéž tento trestný čin ještě s trestným činem pomoci ke zločinu pohlavního zneužití podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku k § 187 odst. 1 tr. zákoníku. Nutno podotknout, že Vrchní soud v Praze se zabýval tím, zda se jednalo o pokračující trestný čin zločinu obchodování s lidmi či o dva samostatné skutky a nakonec se ztotožnil s právními závěry nalézacího soudu. Dle odvolacího soudu byla klíčová skutečnost, že chyběl určitý jednotící záměr na pokračování v trestné činnosti (§ 116 tr. zákoníku), kde je zcela zjevné, že obžalovaný nejprve posílal k odsouzenému [REDACTED] pouze svou starší dceru nezl. [REDACTED] a rozhodně nebylo od začátku záměrem obžalovaného, aby tam posílal i nezl. [REDACTED]. Následně takto učinil až v době, kdy nezl. [REDACTED] již nechťela k [REDACTED] chodit, proto tam začal posílat svou mladší dceru [REDACTED]. Obžalovaný zjevně nechťel od začátku posílat nezl. [REDACTED] paralelně s nezl. [REDACTED] za [REDACTED], proto dle názoru soudu šlo toto jednání posoudit jako dva samostatné skutky a kvalifikovat je jako dva samostatné zločiny obchodování s lidmi podle § 168 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. d) tr. zákoníku. Pokud jde o námitku obhajoby, že jednání nelze posuzovat dle odst. 3 tj. podle § 168 odst. 3 písm. d) tr. zákoníku, zejména proto, že prostituce není nijak definována trestním zákoníkem, tak k tomu je třeba říci, že odvolací soud názor obhajoby nesdílí. V prvé řadě je třeba říci, že prostituce sice není výslovně definována v trestním zákoníku, ale je zjevné, že pokud je uvedena v kvalifikované skutkové podstatě u tohoto trestného činu, tak trestní zákoník jednoznačně tento pojem zná a pracuje s ním, kdy je zjevné, že prostituce je pohlavní styk za úplatu. V tomto případě tomu také tak bylo, nejednalo se o žádné ojedinělé jednání, kdy u [REDACTED] to mělo opakovaný charakter, u druhé poškozené [REDACTED] to bylo [REDACTED] vždy šlo tedy o to, že za pohlavní styk odsouzený [REDACTED] platil. Nutno dodat, že obžalovaný jednal v úmyslu, aby dcery měly styk za úplatu a dokonce ani v případě, pokud by k tomu nedošlo, tak i přes to by toto jednání mohlo být kvalifikováno podle tohoto ustanovení. Odvolací soud poukazuje na to, že se sice samotná prostituce netrestá, trestají se pouze doprovodné jevy, důraz se klade na výchovná, zdravotní a sociální opatření a zde zcela jednoznačně, pokud se jedná o obchodování s lidmi za účelem prostituce, toto trestně postihnutelné být musí.
11. Pokud jde tedy o právní kvalifikaci jednání obžalovaného, odvolací soud se s ní ztotožnil a ztotožnil se s ní i v bodě 2. napadeného rozsudku, kdy se jedná o souběh dvou trestných činů, a to ještě s trestným činem pomoci k pohlavnímu zneužití, kdy výslovně takovýto souběh trestní zákoník nevylučuje. Je třeba poukázat na skutečnost, že zločin obchodování s lidmi je obsažen v Hlavě II. tr. zákoníku, kdy jsou chráněny zájmy, jako je lidská svoboda, právo na ochranu osobnosti, soukromí a listovního tajemství a zločin pohlavního zneužití je v Hlavě III. téhož zákona, kde je postihováno jednání proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti, kdy v tomto případě je třeba postihnout to, že došlo k jednání proti osobě mladší patnácti let a došlo tedy ke zločinu pohlavního zneužití, kdy obžalovaný jednal ve stádiu pomoci k této trestné činnosti, kterou spáchal již odsouzený [REDACTED].

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED]

12. Odvolací soud přezkoumal i výrok o uloženém trestu a zde se s nalézacím soudem, zejména s výší uloženého trestu, neztotožnil. Nutno dodat, že obžalovanému byl soudem prvního stupně uložen trest v dolní polovině zákonné trestní sazby § 168 odst. 3 tr. zákoníku, a to jako trest úhrnný v trvání sedmi let se zařazením do věznice s ostrahou, zároveň byl uložen trest propadnutí věci. Odvolací soud má za to, že vyměřený trest odpovídá zákonným kritériím stanovenými zákonodárcem, kdy nalézací soud při ukládání trestu se snažil zohlednit závažnost spáchané trestné činnosti, jakožto i osobu obžalovaného a trest, který uložil lze považovat za poměrně přísný, byť byl ukládán jako trest úhrnný v podstatě za uložené tři zločiny. Odvolací soud má za to, že i při zohlednění přítěžujících okolností, které vzal v potaz i soud nalézací, kdy na druhou stranu se na obžalovaného hledí jako by trestán nebyl, má za to, že adekvátním trestem je trest odnětí svobody v trvání šesti let, kdy takovýto trest považuje za přiměřený a adekvátní. Odvolací soud vzal v potaz i skutečnost, že původně spoluobviněný, dnes již odsouzený [REDAKCE] přistoupil na dohodu o vině a trestu a byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání dvou let se zkušební dobou v trvání dvou let a peněžitý trest ve výši 200.000 Kč a propadnutí věci. Z tohoto pohledu je trest sedmi let u obžalovaného nepřiměřeně přísný, právě ve vztahu k tomuto rozhodnutí, byť samozřejmě nelze toto úplně srovnávat, protože u ods. [REDAKCE] byla schválena dohoda o vině a trestu a nutno na to takto pohlížet, navíc odsouzený [REDAKCE] spáchal čtyři přečiny a jeden zločin, kdežto obžalovaný spáchal tři zločiny. Z tohoto hlediska zde musí být diference při ukládání trestů těmto dvěma osobám. Pokud jde o trest propadnutí věci, s tím se odvolací soud plně ztotožnil, stejně tak i se zařazením obžalovaného do věznice s ostrahou, které je dle litery zákona.
13. Odvolací soud se zabýval i výrokem o nemajetkové újmě a zde se s rozhodnutím nalézacího soudu úplně neztotožnil. V první řadě je třeba říci, že výrok samotný byl uložen nepřesně a nekonkrétně, neboť se mluví o nemajetkové újmě jako takové a nelze se ztotožnit ani s tím, jakým způsobem byla škoda vůči obžalovanému stanovena. Zde je jednoznačné, že se připojily s nároky na náhradu škody poškozená [REDAKCE] ve výši [REDAKCE] Kč a [REDAKCE] ve výši [REDAKCE] Kč, a to již v době, kdy byl pravomocně odsouzen spoluobviněný [REDAKCE] a byla mu uložena povinnost nahradit těmto poškozeným stejnou částku a nalézací soud měl rozhodnout o tom, že bude obžalovaný povinen nemajetkovou újmu nahradit společně a nerozdílně s již odsouzeným [REDAKCE], což nalézací soud nečinil. Předpokladem pro rozhodnutí o nároku na náhradu nemajetkové újmy výrokem podle § 228 odst. 1 tr. ř. je, aby nemajetková újma vznikla v příčinné souvislosti se skutkem vykazujícím znaky trestného činu, kterým byl pachatel uznán vinným. Je zcela zjevné, že byla způsobena nemajetková újma a z výroku o vině rozsudku nalézacího soudu vyplývá úzká skutková souvislost s jednáním již odsouzeného [REDAKCE] a obžalovaného [REDAKCE]. Jednání obžalovaného je na místě považovat za jednu z příčin duševních útrap na straně obou poškozených, vrchní soud konstatuje, že nemajetková újma byla poškozeným způsobena oběma obžalovanými, a to jak již odsouzeným [REDAKCE] tak i obžalovaným [REDAKCE]. Bylo tudíž potřeba zavázat oba obžalované k náhradě nemajetkové újmy společně a nerozdílně (§ 2915 obč. zákoníku), přitom postačí, aby ve výroku o vině odsuzujícího rozsudku byly uvedeny takové skutkové okolnosti, ze kterých vyplývá, že na způsobení následku, tj. nemajetkové újmy se podílelo více pachatelů a není nezbytně nutné, aby součinnost těchto osob byla vyjádřena některou z forem účastenství v širším smyslu, byť ve skutku pod bodem 2. tak učiněno jest. Odvolací soud připomíná, že nemajetková újma toliko vzniká jedna, byť i působením více pachatelů a nelze tedy říci, že jeden je odpovědný za následek více a druhý méně a vyčíslovat újmu zvlášť. Pokud je to možné, a to v tomto případě

je, jsou pachatelé odpovědní společně a nerozdílně za způsobenou nemajetkovou újmu. Pokud byla přiznána pravomocně nemajetková újma oběma poškozeným a byla uložena povinnost obžalovanému [REDACTED] nahradit nemajetkovou újmu v částce ve výši [REDACTED] Kč poškozené [REDACTED] a [REDACTED] Kč [REDACTED] tak nelze v tuto chvíli v žádném případě nemajetkovou újmu žádným způsobem navyšovat nebo měnit. Připojení poškozených bylo na částku [REDACTED] Kč a [REDACTED] Kč, byť asi zmocněnec měl pocit, že by ta částka dohromady měla být jednou taková, ale to z povahy věci nelze již učinit a nelze v tuto chvíli ani odkazovat se zbytkem částky na občanskoprávní řízení. Bylo by v neprospěch obžalovaného, kdyby se částka v jeho případě měla navyšovat, na druhou stranu pokud by se částka měla dokonce souhrnně navyšovat, tak by tento postup nebyl možný zase ve vztahu k již odsouzenému [REDACTED]. Je třeba vycházet z toho, že byla již přiznána nemajetková újma a ta byla oceněna na částku [REDACTED] Kč vůči [REDACTED] a na částku [REDACTED] Kč vůči [REDACTED] a byla dána povinnost již odsouzenému [REDACTED] aby tuto nemajetkovou újmu nahradil. Za této situace nebylo možné jiné rozhodnutí o výši povinnosti než takové, jaké učinil soud nalézací, ale v podstatě nerozhodl o tom, že částku by měl nahradit obžalovaný společně a nerozdílně s již odsouzeným [REDACTED]. Toto odvolací soud změnil a takto rozhodl, nutno dodat, že částka, která je přiznána společně a nerozdílně je dle názoru odvolacího soudu zcela adekvátní. Je třeba vzít v potaz i majetkové možnosti obžalovaného, které jsou minimální. Zmocněnec poškozené uvádí, že se jedná o nemajetkovou újmu za prožité duševní útrapy, které byly způsobeny jednáním obžalovaného a odsouzeného [REDACTED]. Je zcela zjevné, že nárok byl konkrétně vymezen, což je podstatné proto, aby vůbec mohlo být rozhodnuto o nemajetkové újmě, která byla způsobena. V této trestní věci byla dostatečně prokázána, jak skutková, tak i právní stránka projednávané trestní věci a tudíž není pochyb o odpovědnosti obžalovaného a odsouzeného [REDACTED] za vznik nemajetkové újmy, kterou způsobili trestnou činností, za kterou byli uznáni vinnými. Z hlediska práva na spravedlivý proces je zde klíčový požadavek náležitého odůvodnění rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 125 odst. 1 tr. ř. k § 134 odst. 2 tr. ř., kdy na odůvodnění adhezního výroku je přitom třeba klást v zásadě stejné požadavky jako na odůvodnění rozhodnutí civilního soudu o nároku na náhradu škody, nemajetkové újmy, nebo vydání bezdůvodného obohacení. Soud je povinen ve svém rozsudku rozhodnout podle výsledku provedeného dokazování ve smyslu ustanovení § 228 a § 229 tr. ř., jen o těch nárocích, které byly poškozenými řádně uplatněny, a to rozlišením těchto titulů. Požadavek jasné specifikace nároků, který byl poškozenému přiznán, a to již ve výrokové části rozsudku ostatně plyne přímo z trestního řádu. Ve vztahu mezi citovanými ustanoveními občanského zákoníku pak plyne, že zatímco obecné ustanovení § 2956 občanského zákoníku dopadá na duševní útrapy, které nejsou spojeny se zásahem do života a zdraví ustanovení § 2958 a § 2959 se týkají právě takových případů. Pokud duševní útrapy mají svůj původ v poškození zdraví v prostém či zvláště závažném, činí si nárok na náhradu další nemajetkové újmy podle § 2958 občanského zákoníku, resp. § 2959 občanského zákoníku, a to podle toho, zda se jedná o primární či sekundární oběť. Z vyjádření zmocněnce, jak již bylo řečeno, vyplynulo, že se má jednat o odškodnění za duševní útrapy, odvolací soud zcela jednoznačně ve svém výroku o nemajetkové újmě vymezil, resp. konkretizoval, za co byla nemajetková újma přiznána. Jak již bylo řečeno, odvolací soud se zabýval schopnostmi obžalovaného tuto částku uhradit tak, aby náhrada nebyla pro něj likvidační, zde odvolací soud dospěl k závěru, že částka výše uvedená a společně a nerozdílně uložená je ještě částkou, kterou je schopen obžalovaný nějakým způsobem poškozeným nahradit. Z výše uvedených důvodů odvolací soud rozhodnutí o uplatněném nároku poškozených zrušil a znovu rozhodl tak, že přiznal povinnost obžalovanému nahradit poškozeným částky, které stanovil i

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED]

nalézací soud, ale uložil tuto povinnost obžalovanému společně a nerozdílně s již odsouzeným [REDAKCE] a zároveň upřesnil, že se jedná o nemajetkovou újmu za způsobené duševní útrapy. Pro úplnost lze konstatovat, že z písemného podání zmocněnce obou poškozených [REDAKCE] ze dne 19. 7. 2021 vyplývá, že ods. [REDAKCE] již celkovou částku vůči oběma poškozeným ve výši přiznané nemajetkové újmy v penězích, a to v částce [REDAKCE] Kč již zaplatil na depozitní účet zmocněnce poškozených. Jelikož tedy jedna z povinných osob (ods. [REDAKCE], se kterou byl nyní obž. [REDAKCE] zavázán společně a nerozdílně k náhradě škody (nemajetkové újmy) svou povinností již splnila v celém rozsahu, má ods. [REDAKCE] ve smyslu § 2916 obč. zákoníku vůči obž. [REDAKCE] nárok na vypořádání se s ním, a to podle účasti na způsobení vzniklé škody (újmy).

14. Vzhledem ke všem shora uvedeným okolnostem rozhodl Vrchní soud v Praze, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Za splnění podmínek § 265a a § 265b trestního řádu však může proti němu obžalovaný podat dovolání, a to ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky. Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 trestního řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) trestního řádu nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha 14. října 2021

JUDr. Luboš Vrba v. r.
předseda senátu

JUDr. Alexander Károlyi v. r.
vypracoval